

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

MOJA

PRAVILICA

MOJA
PRÁVLITÁ

OŠ OLGE MEGLIČ
MAJ 2015

UVOD

Branje knjig je potovanje. Potovanje v svetove in življenja, ki jih ne bomo nikoli živeli. Je spoznavanje drugih kultur, okolja, zgodovine, narave... Ko beremo, se učimo, spoznavamo nove besede, širimo znanje knjižnega jezika, bogatimo besedni zaklad, pridobivamo še dodatno izobrazbo, splošno razgledanost, ob knjigi se lahko razveselimo, mogoče pa tudi spustimo kakšno solzo. In zakaj vse to? Zato, da lažje razumemo svet okoli sebe. Hkrati pa nas knjiga pomirja, sprošča ali navdihuje. Dopušča nam, da se potopimo v nek nov svet, v katerem odkrivamo nove stvari.

Anej Sam je v svoji Zgodbi o knjigi zapisal: »Knjige! Svetilke v temi. Zvezdni kaži-poti. Orfejska muzika. Glasi prihodnosti.«

Prav zato si knjiga zasluži posebno mesto v našem vsakdanjem življenju. Tega se na OŠ Olge Meglič zelo dobro zavedamo, zato branju in knjigam skozi celo leto posvečamo veliko pozornosti. Obeležujemo pomembne ustvarjalce z radijskimi oddajami, plakati, razgovori, izvajamo bralno značko v sodelovanju z Društvom bralne značke Slovenije, se odzivamo na najrazličnejše literarne natečaje in tekmovanja, izvajamo knjižnični krožek, sodelujemo v projektu Rastem s knjigo, se srečujemo s pisatelji, pesniki ter drugimi literarnimi ustvarjalci in še in še. V mesecu aprilu pa je teh aktivnosti vsako leto še toliko več. Tudi v tem šolskem letu je bilo tako.

Začeli smo 2. aprila, ob mednarodnem dnevu knjig za otroke, ko smo z učenci pripravili radijsko oddajo, v kateri so prisluhnili poslanici, katero so letos skupaj s plakatom pripravili ustvarjalci IBBY sekcije Združenih arabskih emiratov (UAE); v slovenščino jo je prevedel pesnik Milan Dekleva.

Otroci so se seznanili tudi s pomenom branja in z aktivnostmi, ki so v aprilu sledile.

Učenci so tako lahko sodelovali z izdelavo ročne lutke ali marionete v natečaju Moj najljubši slovenski književni lik. V šolski knjižnici so reševali knjižne zanke in uganke. Tam so se vsakodnevno vrstila srečanja z učenci posameznih oddelkov. To so bila srečanja pravljličnih uric za mlajše otroke, s tistimi malo večjimi pa smo izvajali delavnice o tem, kaj brati, orientacija po knjižnici, po knjige na internet ...

Četrtri razredi so v šoli tudi prespali in popestritev noči je bilo prav gotovo branje z nočno lučko. To dejavnost smo obeležili tudi na fejs(t)bukovi noči s knjigo. Otroci so ob tem še posebej uživali.

Kar nekaj skupin otrok je obiskalo tudi mladinski oddelek knjižnice Ivana Potrča Ptuj in v pravljlični sobi oddelka prisluhnilo pravljicam, ki jih je pripovedovala njihova pravljličarka Liljana Klemenčič, s katero že vrsto let čudovito sodelujemo.

Za učence 9. razredov, ki bodo prav kmalu zapluli v srednješolske klopi, smo v sodelovanju s knjižnico Ivana Potrča pripravili ogled in predstavitev študijskega in domoznanskega oddelka knjižnice. Ogled sta strokovno vodili knjižničarki Mira Petrovič in Darja Plajnšek.

V omenjeni knjižnici smo z nekaj skupinami obiskali tudi knjižni sejem, ki ga vsakoletno pripravljajo različne knjižne založbe.

Ob ponedeljkih smo branju namenili nekaj minut prav vsi na šoli – učenci in zaposleni. Brali smo tiho, brali smo glasno, brali smo pravljice, zgodbe ali se potopili v svet poezije.

Čas, ki ga preživimo skupaj z otrokom ob branju, je nenadomestljiv. Ker se zavedamo, da je vloga odraslih pri branju ključnega pomena, smo v šolski knjižnici tudi za starše pripravili srečanje s predavanjem o odnosu otrok – branje – odrasli, ki smo ga pripravile strokovne delavke šole – učiteljici Natalija Nežmah in Vlasta Mlinarič ter avtorica tega uvodnika. K sodelovanju smo tudi tokrat povabili pravljíčarko Liljano Klemenčič, ki se je srečanja z veseljem udeležila in ga še pravljíčno začinila. Starše je povabila tudi k opravljanju bralne značke za odrasle. Druženje je bilo nepozabno, zato smo se odločili, da bomo s podobnimi srečanji nadaljevali tudi v prihodnje.

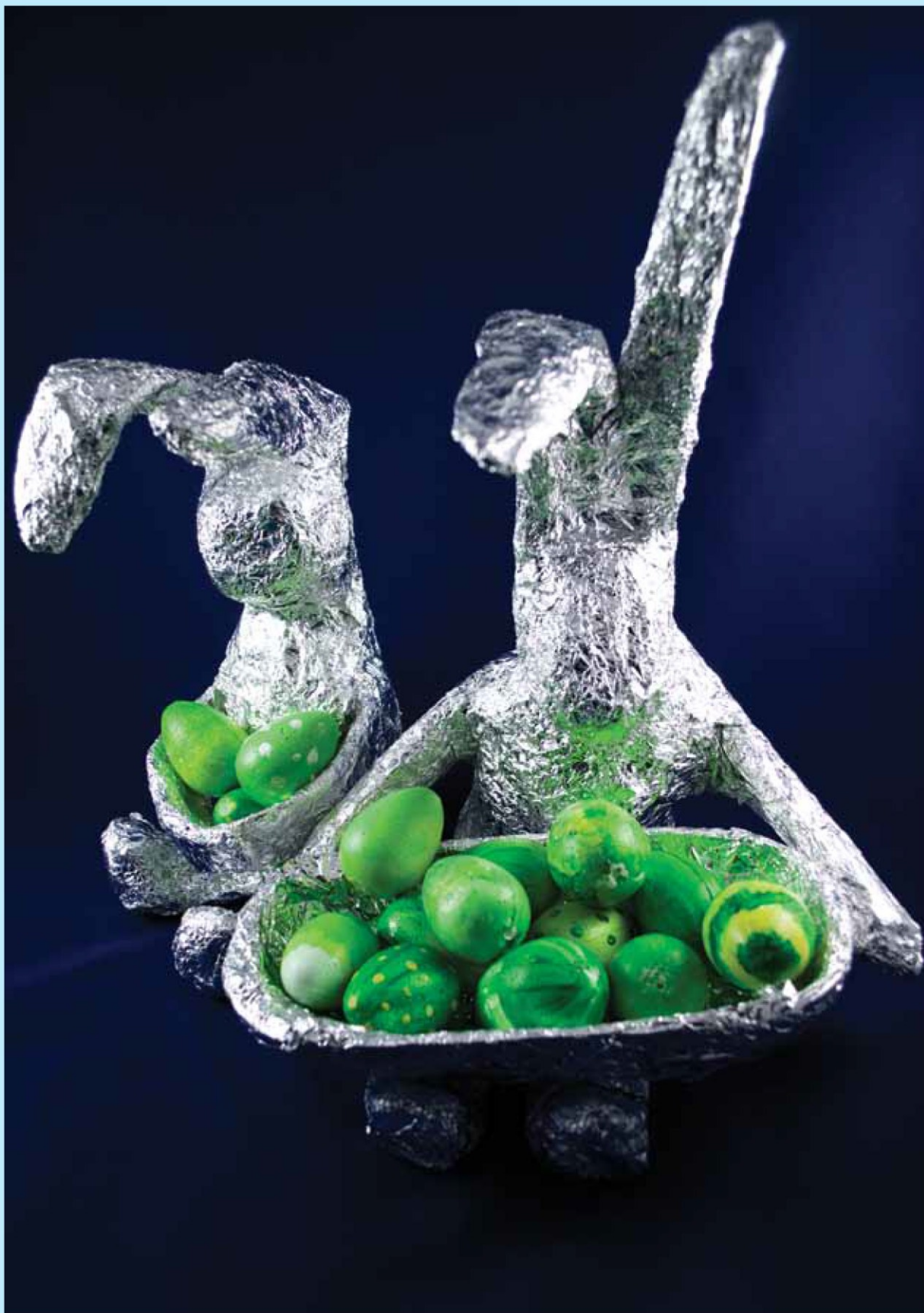
Ker kot šola sodelujemo tudi v inovacijskem projektu bralne pismenosti, sem iskala nove možnosti, kar bi otrokom še obogatilo svet branja in pisanja. In tako je začela nastajati zgodba o Moji pravljíci, ki je letos rodila že tretjega otroka.

Namen projekta je ustvariti svojo lastno pravljíco, ki bo objavljena v spletni knjigi na šolski spletni strani in nosi naslov Moja pravljíca. Tudi letos se je odzvalo veliko število mladih ustvarjalcev naše šole.

Pravljíce, ki so mi jih otroci pridno prinašali, sem kot knjižničarka zbrala in uredila. Grafično jih je oblikoval naš računalniški mojster Peter Majcen. Da je spletna knjiga pravljíc še bolj zanimiva, jo vedno znova opremimo še z likovnimi izdelki naših otrok. Letos smo se odločili, da jo opremimo z izdelki iz aluminija, ki smo jih vse leto pridno izdelovali in ustvarjali, saj, kot mnoge druge šole, sodelujemo v projektu Talumov lahkotni svet, katerega vodji sta učiteljica likovne umetnosti Leonida Kralj ter učiteljica tehnike in tehnologije Vida Lačen. Tudi pravljíce so otroci pisali na tematiko aluminija. Tako literarni kot likovni in tehnični izdelki so nastajali pod mentorstvom učiteljev celotne šole. Vsem sodelujočim iskrena hvala.

Zakaj torej brati? Naj na to za konec odgovori misel ustvarjalca Friedricha Schillerja, ki pravi:

»Pravljíce, ki so mi jih pripovedovali v otroštvu, imajo globlji pomen kakor resnice, katerih me je naučilo življenje.«

KAZALO

UVOD.....	4
RUDNIK ALUMINIJA.....	8
ALUMINČEK.....	8
ALUMINIJ.....	8
ALUMINIJČEK.....	11
JAN IN VILA ALUMINKA.....	11
ALUMINIJASTA SREČA.....	11
ALUMINIJ.....	12
PUNČKINA LUTKA IZ ALUMINIJA.....	12
ALUMINIJASTI OBESEK.....	12
ŠKRATEK ALUMINIJČEK.....	15
ALUMINIJASTI ROBOT.....	16
MOŽIČEK IN PASTIR.....	19
TOVARNA ALUMINIJA.....	19
ZGODBA O ALUMINIJU.....	19
KAJ BI BREZ NJEGA.....	20
TALUM IN ALUMINIJ.....	20
MAŠKARADA.....	23
ČUDEŽNI PRIBOR.....	24
ČAROBNI ALUMINIJ.....	24
AVTOCESTA, NAŠA POT V PRIHODNOST.....	27
ČUDEŽNO ALUMINIJASTO PERO.....	32
ALUMINIJČKI SO ZASEDLI SVET.....	36
ALUZAVER.....	36
JANOVA ŽELJA.....	36
REDOLJUBNI ALUMINKO.....	39
ALUMINIJASTA IGRALA.....	39
PLOČEVINKICA.....	39
ŠKRATOV ALUMINIJASTO IME.....	39
TUBA.....	40
PUNČKA IZ ALUMINIJA.....	40
ALUMINJASTI VESOLJČEK.....	40
OKOLJEVARČNE ŽIVALI.....	43
ALUMINIJČEK GORAN.....	43
MOŽIČEK IZ ALUMINIJA.....	44
ŽABA, ŽAN IN ALUMINIJ.....	44
ALUMINIJASTI DOJENČEK.....	44
ALUMINIJASTI GRAD.....	44
ULA IN NJENE FIGURICE.....	44
ČAROVNIK IN ROBOTI.....	47
ALUMINIJASTI KUŽA.....	47

RUDNIK ALUMINIJA

Nekoč je za devetimi gorami obstajal rudnik, ki je bil zelo poseben. V njem je bila prav posebna kovina, ki so jo imenovali aluminij. Dolgo ga niso odkrili, a nekega dne so ga prebivalci dežele za devetimi gorami vendarle našli. V njem je bilo polno aluminija. Pa tudi prav posebne prebivalce je rudnik imel. V njem so živeli aluminjani in aluminijčki mlajši.

Znanstveniki so mislili, da je rudnik zelo nevaren, zato so poklicali vojsko, da ga uniči. Vojska je napela vse svoje moči, a so bili prebivalci rudnika veliko močnejši. Ker niso želeli poškodovati vojakov, so postavili alum grad in trdnjavo. Ta jih je varovala pred udarci. Seveda je bilo vse grajeno iz aluminija. Grb je bil pa rdeče barve in na njem je bil simbol prijaznosti. Prebivalci rudnika so bili namreč najbolj prijazna bitja na svetu. Vojska je to prav kmalu spoznala in z aluminjani in aluminijčki mlajšimi so postali najboljši prijatelji. Spoznali so tudi, da aluminij ni nevaren in je lahko prav uporaben.

Alen Benko, 5. b

ALUMINČEK

Nekoč je živel dedek, ki mu je bilo ime Vinko. Odločil se je, da bo naredil fantka iz aluminija.

Ko ga je naredil, se je razveselil in mu dal ime Aluminček.

Rekel je: »Če boš lagal, ti bo zrasel nos.« Aluminček je obljubil, da ne bo lagal. Ker je šel v šolo, mu je dedek kupil rdeče čevlje. Zanje je porabil ves denar, zato je Aluminčka prosil, naj skrbi zanje.

V šoli je Aluminček svoje čevlje zamenjal s prijateljem za čokolado. Doma je dedku rekel, da je čevlje izgubil. Začel mu je rasti nos, a dedek ni rekel nič. Aluminček pa se je zaradi laži slabo počutil. Odločil se je, da bo dedku povedal resnico.

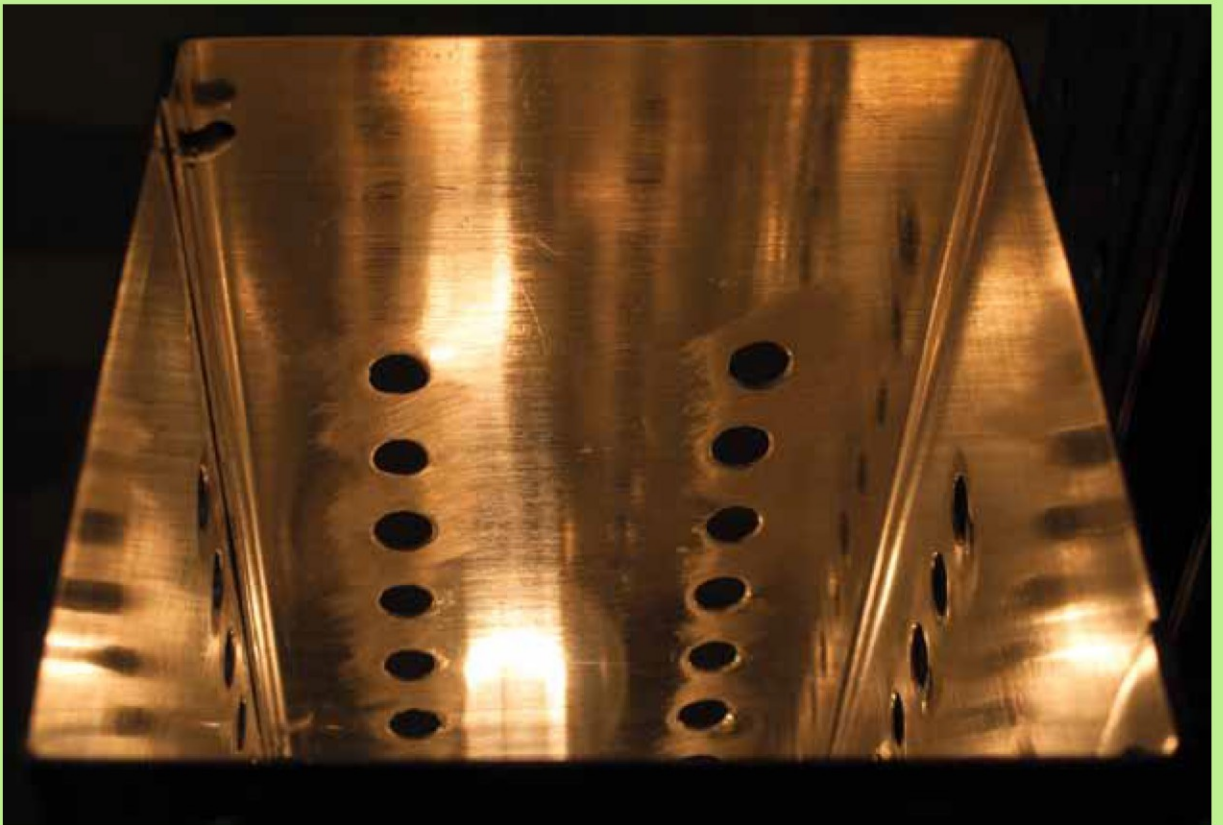
Dedek je Aluminčku naredil čevlje iz aluminija. Bila sta zelo srečna.

Ela Holc, 2. b

ALUMINIJ

Nekoč je živel možak, ki je imel tri hčere. Bili so zelo revni in niso si mogli kupiti ničesar. Oče je izdelal prelepo igraro iz aluminija in deklice so se zelo rade igrale z njo.

Minilo je nekaj let in oče je bil že zelo star. Rekel je svojim hčeram, naj si poiščejo nov dom. Šle so skozi temačni gozd. Na koncu gozda je stala vasica. Prespale so pri prijazni starki.

Naslednje jutro so jih predstavili kraljeviču. Zaljubil se je v najmlajšo hčerko in želel se je z njo poročiti. Ko je zagledal igračo iz aluminija, mu je bila zelo všeč. Povedale so mu, da jo je naredil njihov oče. Takoj so šli ponj in dobil je službo. Izdeloval je vse mogoče stvari iz aluminija.

Postal je celo vodja tovarne Aluminij in ni mu več manjkalo denarja.

Kraljevič in najmlajša sestra sta se poročila. Srečno so živeli do konca svojih dni.

Ela Holc, 2. b

ALUMINIJČEK

Nekoč, pred davnimi časi, je živela revna mama. Hotela je imeti otroka. Nekega dne je pred sabo ugledala otroka, ki je bil iz aluminija. Dala mu je ime Aluminijček.

Bila sta neznansko srečna in tako sta živela do konca svojih dni.

Martin Marinkovič Borovnik, 2. b

JAN IN VILA ALUMINKA

Nekoč je živel deček z imenom Jan. Zelo zelo si je želel hlače iz aluminija.

Odšel je v trgovino, da si jih kupi. Ampak takšnih ni bilo. Kupil si je sive hlače iz navadnega blaga. Ko se je Jan odpravil v posteljo, je hlače položil čez stol. Ponoči je v sobo prišla bleščeče srebrna vila Aluminka in mu izpolnila željo. Zjutraj so bile na stolu prave hlače iz aluminija. Bil je zelo presenečen. Skrbelo ga je, kako jih bo oblekel, saj so bile zelo trde. Ko pa je previdno zlezal vanje, so se hlače zmehčale.

Bil je zelo vesel in srečen, saj je vedel, da ima takšne hlače - aluhlače, le on, deček Jan.

Lina Malinger, 2. b

ALUMINIJASTA SREČA

Nekoč je živela deklica, ki je imela tako lepe srebrne lase, ki so se zelo svetili. Bili so iz aluminija.

Vsi so jo občudovali. Deklica si je neznansko želela poročiti se. Na srečo je oče nekega dne domov pripeljal dečka, ki se je takoj zaljubil vanjo. Tudi njej je bil zelo všeč, zato sta se poročila.

Bila sta srečna do konca svojih dni.

Ivana Lah, 2. b

ALUMINIJ

Nekoč sta živel a mož in žena. Zelo sta si želela otroka in želja se jima je uresničila.

Rodil se jima je deček. A ta deček ni bil enak drugim, saj je imel lase iz aluminija. Zato sta ga mož in žena poimenovala kar Aluminij. Deček je bil prijazen in ljubeč. Ko je dopolnil šest let, je šel v prvi razred. Njegovi sošolci in sošolke so se iz njegovih las norčevali. Le ena sošolka, z imenom Anja, je bila njegova prijateljica. Ker je bil Aluminij dober učenec, je z veseljem pomagal vsem, ki so pomoč potrebovali. Kmalu so ga imeli vsi radi in postal je zelo priljubljen.

Neja Gajzer, 2. b

PUNČKINA LUTKA IZ ALUMINIJA

Pred davnimi časi je živel a punčka, ki si je želela aluminij. Nedaleč stran je živel gospodič, ki je imel aluminij. Tudi punčka si ga je zelo želela, saj je bil tako čudovito srebrn. Odšla je k gospodiču, da ga povpraša, kje najde aluminij, da si bo lahko iz njega naredila igračo. Gospodič ji je povedal za kraj, kje leži aluminij. Ko je punčka našla ta kraj, si je iz aluminija naredila prelepo punčko in rožico. Bila je srečna in tudi gospodiču se je zahvalila, da ji je povedal, kje najde aluminij.

Oba sta živel a srečno do konca svojih dni.

Daša Veldin, 2. b

ALUMINIJASTI OBESEK

Sem Karmen Novak. Povedala vam bom svojo dogodivščino.

Ko sem se vračala skozi gozd iz šole domov, sem zagledala potko, ki je nisem prej še nikoli videla. Pomislila sem, če je mogoče bližnjica do mojega doma, zato sem stopila na pot. Ko sem hodila, sem zagledala koč o. Streha je bila iz slame, oken ni imela, vrata pa so bila aluminijasta. Zanimalo me je, kaj se skriva v notranjosti, zato sem odprla vrata.

Ko sem vstopila, sem zagledala starko. Videti je bila prijazna. Sedela je ob aluminijastem šivalnem stroju in šivala hlače. Plaho sem pozdravila in nisem vedela, kaj naj ji rečem. Rekla je naj vstopim. Takrat so se vrata zaprla kar sama in močno je zaropotalo. Zares sem se prestrašila. Ko sem se razgledovala po koči, sem zagledala veliko predmetov iz aluminija. Starka je imela tri aluminijaste kozarce, sedem aluminijastih obeskov, devet aluminijastih zamaškov in dvanajst aluminijastih krožnikov. Povabila me je, naj sedem za mizo. Hladilnik se je kar sam odprl. Vzela je nekaj kruha in sira in vse sem pojedla, niti drobtinice nisem pustila, saj še nikoli nisem jedla tako dobrega sira in kruha. Šivalni stroj je pa kar sam šival hlače.

Starke nisem upala vprašati, če je čarovnica, a bila sem prepričana, da je.

Vprašala sem jo, po kateri poti lahko pridem domov. Povedala mi je, naj grem naravnost in potem levo. Poslovala sem se in se zahvalila.

Rekla je, naj si za spomin vzamem en aluminiјasti obesek. Še enkrat sem se zahvalila in odšla. Ko sem šla naravnost, sem prišla do razpotja. Ves čas sem si ogledovala aluminiјasti obesek, ki se je lepo bleščal in nisem razmišljala, na katero pot sem zavila. Ko sem nekaj časa hodila, sem zaslišala čudne glasove, drevesa so se majala sem ter tja in prikazali so se temni oblaki. Postalo me je strah. Vse se je zdelo strašno in pomislila sem, če sem šla pravo pot. Prestrašila sem se in se spomnila, da sem na razpotju zgrešila pot.

Pričelo je deževati. Vračala sem se do razpotja, a drevesa so mi zaprla pot. Pomislila sem, kaj naj storim. Glasno sem ponavljala, da si želim domov. Takrat je zabliskalo in naenkrat sem bila v svoji sobi.

Obeska, ki mi ga je podarila starka, nisem imela več v roki. Iskala sem ga pod posteljo, za omaro in med knjigami, a ga nisem našla. Spomnila sem se starke in ugotovila, da mi je obesek izpolnil željo, da sem se lahko vrnila domov. Žal mi je bilo, da obeska nisem mogla pokazati svojim staršem in prijateljicam.

Zame je bila to lepa dogodivščina, ki je ne bom nikoli pozabila. Želela bi le, da bi imela pri sebi aluminiјasti obesek, ki bi mi izpolnil moje skrite želje.

Zgodba, ki sem vam jo povedala, je bila resnična, čeprav mi mogoče ne verjamete. Če bi vam lahko pokazala starkin bleščeč, aluminiјasti obesek, bi mi zagotovo verjeli.

Hana Holc, Teja Bratovščak, 4. a

ŠKRATEK ALUMINIЈČEK

Škratek Aluminiјček je opazoval delavce, ki so odhajali na delo v tovarno Talum. Njihovi obrazi so bili žalostni in utrujeni, saj so organizirali akcijo zbiranja odpadnega aluminiјa, vendar se nihče ni odzval. To jih je zelo razočaralo.

Škratek jim je vedno na skrivaj pomagal v tovarni, ko se je kaj pokvarilo, vendar tokrat kljub vsemu premišljevanju ni vedel, kako naj jim pomaga. Sam jim ni mogel, saj je bil premajhen in ker je bil iz aluminiјa, bi ga lahko celo zamenjali za odpadni kos le-tega. Ko nikakor ni prišel do rešitve, kako bi pomagal delavcem in tovarni, se je odločil, da bo za nasvet prosil svojega prijatelja gozdnega škrate Lisičkarja. Njegov prijatelj je imel rjavo suknjo in hlače ter klobuk iz gobe lisičke. Živel je v gozdu, zato je bila Aluminiјčkova pot do njega zelo dolga.

Med potjo je opazoval otroke med igro in njihove starše med raznimi opravki. Ko je prispel do hiše svojega prijatelja, ga je pričakal grozen prizor. Pred hišo škratka Lisičkarja je bil odpad, med katerimi so se nahajali aluminiјasti, železni, plastični

in drugi odpadki. Škratek Aluminiček se je ustrašil za svojega prijatelja, zato je pohitel do vrat njegove hiše. V hiši je našel silen nered in škratka Lisičkarja, ki se je odpravljajal od doma.

Aluminiček ga je vprašal: „Kam pa se odpravljaš?“

Sprva se je škratek Lisičkar ustrašil, kasneje pa odvrnil: „Uničili so mi hišo, zato si moram poiskati novo.“

Aluminiček se je zelo razžalostil, saj je imel svojega prijatelja zelo rad. Takrat se je spomnil igre otrok v parku.

Svojemu prijatelju je odgovoril: „Če mi pomagaš, boš lahko ostal v svojem domu.“

Sprva se je škratek Lisičkar upiral, na koncu pa zaradi svojega doma vseeno pristal. Skupaj sta se odpravila k parku. Gledala sta otroke med igro in počakala, da se je žoga prikotalila do njiju, da izvedeta svoj načrt. Ko je prišel eden izmed otrok po žogo, ga je Aluminiček nagovoril: „Zdravo, mladi prijatelj! Kako ti je ime?“

Otrok je odgovoril: „Ime mi je Miha. Ali ti lahko kako pomagam?“

Škratek Lisičkar se je oglasil: „Pravzaprav pa nama res lahko.“

Prosil ga je, naj pokliče še druge otroke.

Oba škratka sta jim razložila svoj načrt pod pogojem, da bodo čuvali skrivnost o njunem obstoju. Vsi so obljubili in kmalu so se odpravili do doma škratka Lisičkarja. Tam so otroci dali aluminijaste odpadke v eno in druge odpadke v drugo vrečo. Otroci so kasneje odpadni aluminiij odnesli v tovarno, kjer so se jih delavci in ostali zelo razveselili. Škratek Aluminiček je vse opazoval od daleč in bil je zelo srečen, saj je znova opravil svojo delo in pomagal tovarni Talum. Kasneje se je zahvalil otrokom in jih še enkrat spomnil na njihovo obljubo. Škratku Lisičkarju je pomagal pri pospravljanju doma in se nato poslovil tudi od njega. Ko se je kasneje odpravljajal k svojemu domu – tovarni, je opazil veliko otrok, ki so v tovarno odnašali odpadni aluminiij.

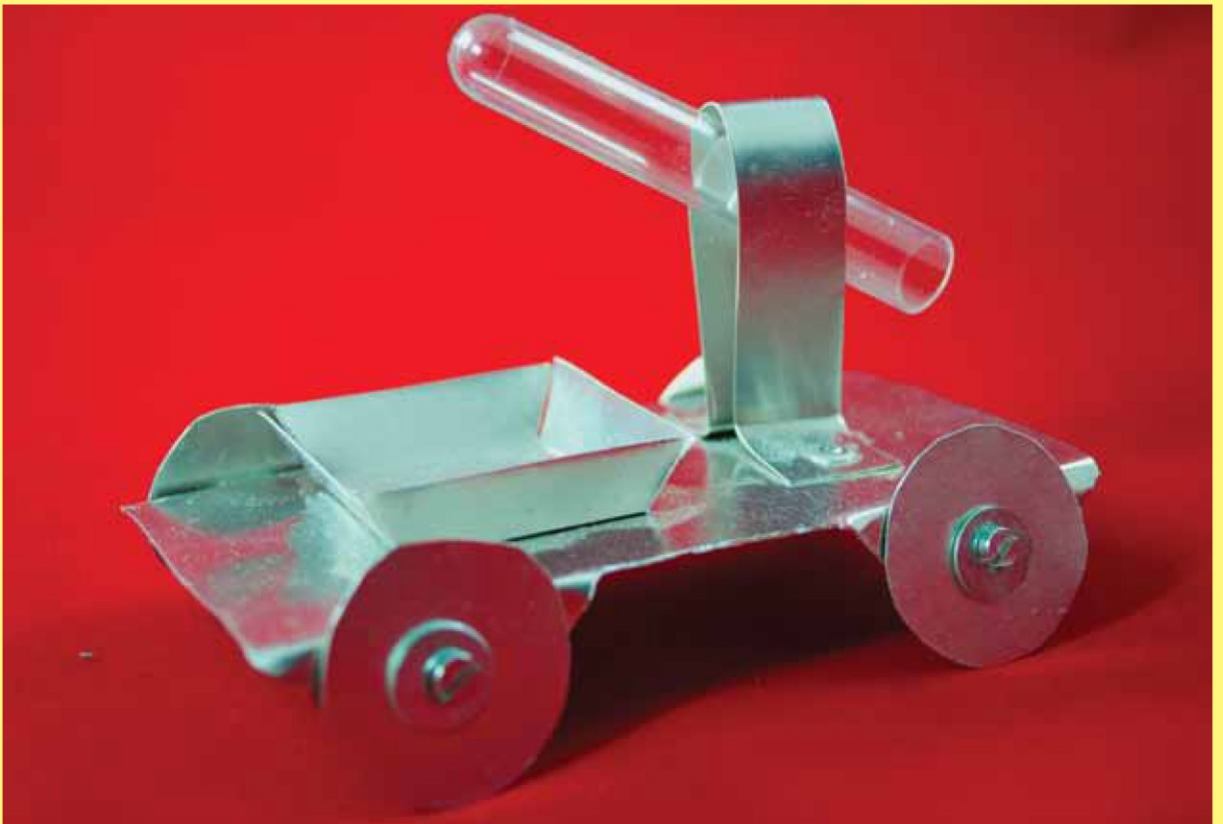
Otroci so spoznali, da je lepo pomagati okolju in delavcem. Škratek je bil zelo zadovoljen s svojim delom, zato je poiskal svoj kotiček in sladko zaspal.

Maja Rihtarič, 9. b

ALUMINIJASTI ROBOT

Nekoč, predavnimi časi, je živela zelo boga družina. Živela je v mestu. V mestu pa je bilo tudi veliko smetišč.

Na tem smetišču pa je živel aluminijasti robot. Bil je zelo osamljen in želel si je, da bi stal na polici z drugimi igračkami pri zelo bogatem dečku. Nenadoma pa je aluminijasti robot začutil, da ga je prijazen trgovec vzel v roko. Trgovec si je mislil, da bi ga lahko prodal bogati družini. Ko je potrkal na vrata, ga je v hišo do družine

pospremil sluga. Družini je bil robot všeč in ga je kupila za dvajset dolarjev.

Aluminijasti robot je sedaj srečen, ker se mu je uresničila želja, da bi stal na polici z drugimi igračkami.

Ela Gašparič, 3. a

MOŽIČEK IN PASTIR

Nekoč, za devetimi gorami in za devetimi vodami, je na hribu stala hiška. V njej je prebival aluminijast možiček, ki je uresničeval želje.

Nekega dne je k njemu prišel pastir in si zaželel, da bi bile vse ovce varne pred volkom. Možiček mu je takoj uresničil željo. Pastir se mu je zahvalil in odšel. Bil je presrečen, saj mu je možiček izpolnil željo in njegove ovce so zdaj varne pred volkom. Premišljeval je, kako bi se mu zahvalil. Nekega dne je možiček šel v gozd nabirat jagode. Čez nekaj časa je možiček zaslišal šumenje. Ozrl se je naokrog in zagledal volka. Med tem se je pastir namenil k možičku in zaslišal hrup. Videl je, kaj se dogaja. Splašil je volka.

Možiček se mu je zahvalil in ostala sta prijatelja do konca svojih dni.

Marko Lenart, 3. a

TOVARNA ALUMINIJA

Nekoč je živel deček z imenom Miha. Bližal se je njegov deveti rojstni dan. Želel si je, da bi obiskal tovarno aluminija.

Ko je imel rojstni dan, je s starši odšel v tovarno. Ko so prišli tja, so jim predstavili naprave in predmete. Povedali so, kako naredijo predmete in čemu služijo. Po koncu predstavitve je vodja Miha za rojstni dan podaril aluminijasto kolo. S staršema je odšel domov. Doma je s prijatelji in sorodniki praznoval svoj rojstni dan. Imel je tri torte: jagodno, čokoladno in lešnikovo. Ko so se najedli, je začel odvijati darila. Nato je prijateljem pokazal novo kolo. S kolesi so odšli v mestni park. Tam so se igrali in se sprehajali. Ko so se vrnili domov, so se poslovili in odšli. Nato mu je oče pomagal sestaviti letalo. Ko ga je sestavil, se je z njim igral.

Mami in očetu je rekel, da se je imel zelo lepo, ker se je naučil veliko o aluminiju.

Nejc Strašek, 3. a

ZGODBA O ALUMINIJU

Nekoč je živel dedek, ki je naredil fantka iz aluminija. Ko se je zlagal, mu je zrasel nos. Dedek mu je povedal, da če ne bo lagal, se mu bo dobro godilo.

Nekega dne se je odpravil v gozd. Tam je srečal lisjaka in krta, ki sta mu hotela

vzeti denar. Bil je prestrašen in jima je hotel denar kar izročiti. A kaj naj reče dedku, kje ga je izgubil. Če se bo zlagal, mu bo zrasel nos. Zato se je opogumil in poklical policijo in roparja sta končala v zaporu. Fantek je imel svoj denar, ni se mu bilo potrebno zlagati dedku in nos mu ni zrasel.

Liam Fridauer, 2. b

KAJ BI BREZ NJEGA

Nekoč, predavnimi časi, je živel deček po imenu Jaka. Živel je v stari hiši, ki je bila stara sto let. Jaka ni imel ne mame in ne očeta. Star je bil devet let.

Nekega dne je nekdo potrkal na vrata. Jaka je šel odpret in pred sabo je zagledal ogromen paket. Pogledal je na listek in na njem je pisalo: „Sestavi me in delal ti bom družbo.“ Odnese ga je v hišo in sestavil. Sestavil je robota. Robotu je dal ime Jure. „Mislim, da se bova dobro razumela, najboljša prijatelja bova.“ Po letu dni je Jaka praznoval rojstni dan in Jure mu je prinesel torto. Jaka je bil sedaj star deset let. Zaželel si je, da bi bila najboljša prijatelja.

Postala sta res najboljša prijatelja. Bila sta srečna in neločljiva.

Jana Dokl, 3. a

TALUM IN ALUMINIJ

Nekoč je živel fantič z imenom Superaluminijman. Imel je mlajšo sestro Kajo. Superaluminijman je zelo rad predeloval aluminij. Že od malih nog je imel aluminij v srcu. Ta fantič sem bil seveda jaz. Oznaka za aluminij je ALU. V ponedeljek nam je učiteljica Simona v šoli povedala, da si bomo ogledali tovarno aluminija Talum. Zelo sem bil vesel.

Ko smo vstopili v tovarno, je bil sam hrup, a za super dan je treba potrpeti. Videli smo razne peči, robote...

Super dneva je bilo konec, midva s Kajo pa sva se odločila, da bova zbirala odpadke iz aluminija. Zelo dobro nama je šlo. Med smetmi sva našla tudi ubogega psička Pufija. Očka sva prosila, če ga lahko obdržimo, a na žalost je ponj prišel lastnik.

S Kajo sva šla ponovno brskati po smeteh. Medtem sva nad sabo zaslišala in zagledala veliko letalo, ki je za sabo vleklo napis »TALUM IŠČE KRALJA«. Stekel sem domov in na internetu preveril, za kaj gre. Izvedel sem, da je to resničnosti šov, ki išče naj aluizum. Takoj me je zamikalo. Očeta sem prosil, če se lahko prijavim. Oče se je sicer obotavljal, vendar mi je naposled le dovolil. Obljubiti sem mu moral, da bom v šoli zelo priden in se ne bom pretepal. Izpolnil mi je potreben obrazec, ki sem ga našel na netu in ga natisnil. Še isti dan sem prijavnico poslal v Talum.

Nato sem se lotil izuma. Iz odpadnega alumaterijala, ki sva ga zbrala s Kajo, sem

izdelal prav posebnega robota, ki je s tal pobiral smeti.

Končno je prišel dan tekmovanja.

Moj izdelek je napredoval iz kroga v krog. Najprej sem se pomeril z Nemcem Manuelom Dohklom. S predstavitvijo sem bil uspešen in priboril sem si zmago.

Ko smo ostali le še trije, sem skoraj izpadel, vendar se je sreča vrnila na mojo pot. Ostala sva le še z Japoncem Chinkchenk Jinom.

Pred končno predstavitvijo sva si v angleščini zaželela »good luck« (vso srečo). Le-ta se je ponovno obrnila meni v prid. Zmaga je bila moja.

V časopisih, po televiziji, internetu ... Povsod je bilo objavljeno: „ZMAGOVALEC ŠOVA, TALUM IŠČE KRALJA, JE POSTAL SUPERALUMINIJMAN.“

Naslednje jutro je sledilo nenehno odpiranje vrat, intervjuji, fotografiranje. Vsi so želeli posnetek z mano in moj avtogram. Bil sem tako srečen, navdušen in obenem presenečen. Ko sem ponovno prijel za kljuko, da bi odprl vrata, mi je spodrsnilo in pristal sem na zadnjici.

Za trenutek sem izgubil zavest in ko sem se predramil, sem vodil tovarno. V njej se je pojavilo aluminijevo drevo in gozdni palčki, ki smo jih poimenovali Šumarji. Izdelovali smo rondelice, izparilnike ter dele za motorje KTM.

S sestro Kajo sva se izšolala na visokih šolah, k temu pa je pripomogla naša najbolj moderna tovarna v Sloveniji.

Srečen konec, srečni smo vsi!

Anej Horvat, Taras Mlakar in Jure Sluga, 5. b

MAŠKARADA

Nekoč, pred davnimi časi, je živel roža, ki je znala govoriti.

Nekega dne je pela, ker je bila presrečna. Čez nekaj časa je mimo prišla objokana deklica. Roža ni hotela reči ničesar, ker ni hotela deklice še bolj razžalostiti. Čez čas jo je vprašala, ali ji lahko kako pomaga. Deklica ji je rekla, da izdelujejo v šoli kostume za maškarado in deklica ni vedela, kaj naj naredi. Zelo pa si je želela zmagati. Roža ni vedela, kaj naj ji reče, saj ji je deklica rekla, da vse, česar se je spomnila, drugim ni bilo všeč. Roža je razmišljala in razmišljala, nato pa je deklici predlagala, da bi lahko bili aluminjasti otroci. Deklica se je nehala jokati in odšla ostalim otrokom povedat novo idejo. Vsi so bili navdušeni. Ravnateljici pa od začetka ideja ni bila všeč. Ker pa so bili otroci tako navdušeni nad idejo in so se odločili, da o tem, kaj bodo na maškaradi, odloča deklica. Izdelali so si kostume. Na paradi so se predstavili kot aluminjasti otroci in dosegli prvo mesto. Ravnateljica je izvedela za govorečo rožo in jo postavila pred vhod šole. Tako so lahko vsi videli, zaradi koga so zmagali.

Roža pa je pela in pela, ljudje pa so jo poslušali.

Teja Sabotin, 3. b

ČUDEŽNI PRIBOR

Nekoč je v lepi hišici živela družina Kovač. V družini je bilo devet družinskih članov. Eden izmed njih je bil Jan.

Nekega večera Jan ni pospravil svojega jedilnega pribora. Ko so vsi zaspali, je aluminček iz dežele aluminčkov prinesel čudežni prah in ga potrosil po priboru.

Naslednje jutro so bila za zajtrk pečena jajca. Ko je Jan vzel pribor, je ta začel kar sam jesti. Takoj je poklical svoje brate in sestre, da jim pokaže, kaj se dogaja. Pribor se je umiril in padel na krožnik. Bratje in sestre mu niso verjeli. Naslednjo noč se je Jan skril za kuhinjski pult in opazoval, če bo kdo prišel. Naenkrat se je nekaj zablistalo in zaslišali so se koraki. Jan se je hudo ustrašil. Pogledal je izpod kuhinjskega pulta in videl tri aluminčke, kako so hoteli oditi v nek rov. Jan je skočil za njimi, saj je opazil, da so mu odnesli njegov pribor. Rov se je za njim zaprl in Jan se je znašel v deželi aluminčkov. Tam so bili tudi njegovi bratje, sestre, mama, oče, babici in dedka.

Nato so v deželi aluminčvov živeli do konca svojih dni. Jan nikoli več ni jedel z drugim jedilnim priborom, razen s svojim čudežnim. Ta svoj pribor je tudi redno pospravljal in lepo skrbel zanj.

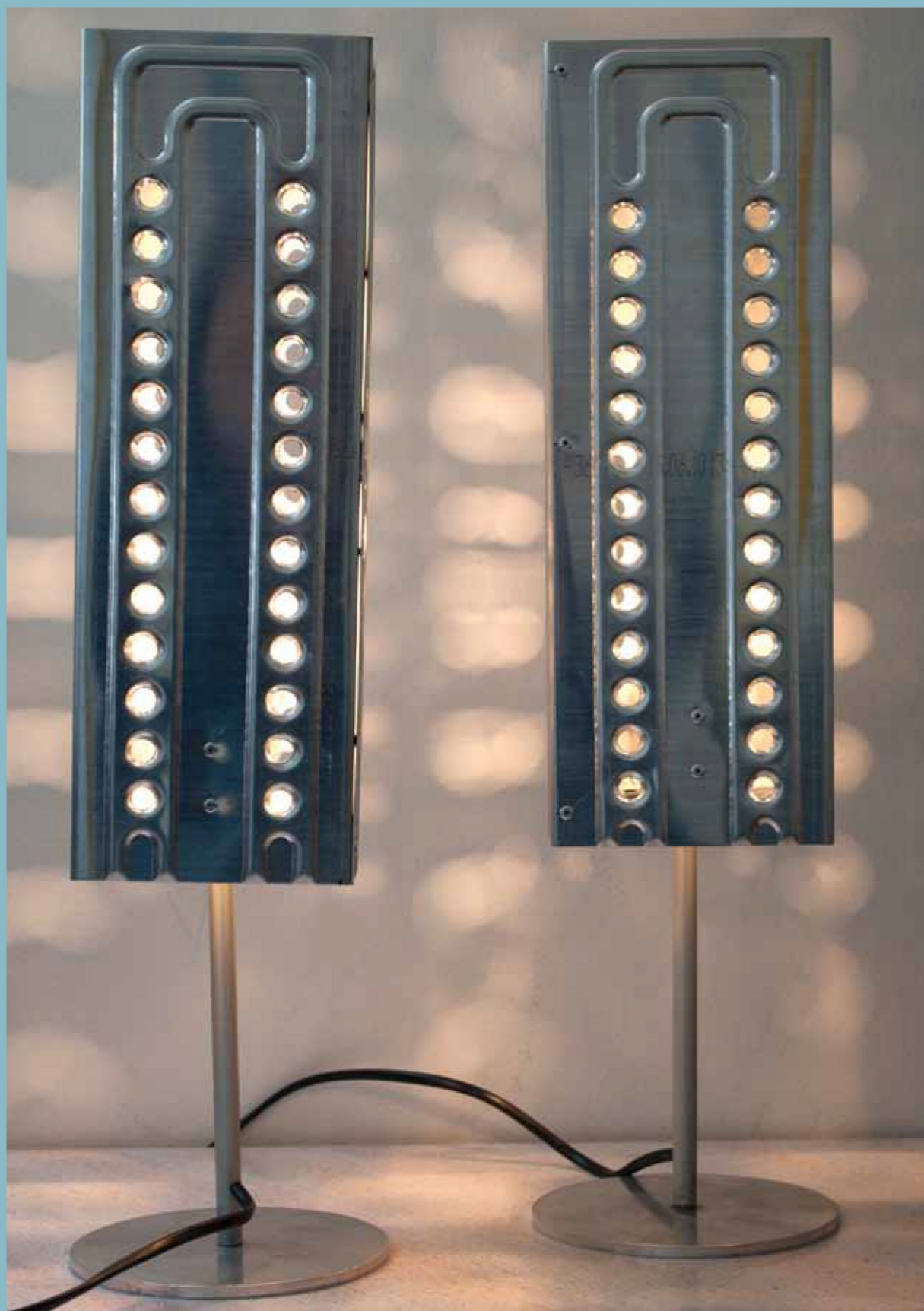
Nejc Rozman, 3. b

ČAROBNI ALUMINIJ

Nekoč sta živela dedek Franc in babica Marica. V gozdu sta živela v majhni kočici. Bila je stara in zgrajena iz hrastovega lubja. Poleg hiše je imel dedek vrt. Na njem je bilo veliko zelenjave. Imel je tudi majhno delavnico. V delavnici je imel raznorazna orodja. Dedek je tudi zelo rad potoval.

Nekega dne se dedek odpravi v bližnje mesto. Najprej je obiskal starega prijatelja in nato si je še malo razgledoval staro mestno jedro. Prišel je do stare trgovine, v kateri je zagledal vse sorte predmetov. V kotu trgovine je zagledal lepo majhno skrinjico. Trgovca je vprašal, zakaj jo imajo in kaj je v njej. Trgovec mu je povedal, da je v njej čaroben aluminij. Trgovec je še dodal, da ta aluminij uresničuje želje. Vendar stari dedek Franc še nikoli ni slišal za aluminij in se mu sploh sanjalo ni, kaj to je. Trgovec se je trudil razlagati, da je aluminij ena zelo lepa kovina, iz katere se lahko izdelata različne predmete in stvari, na primer za različne zlitine in folije. Vendar ta aluminij v skrinji je pa nekaj čisto posebnega. Dedek pravzaprav ni vedel, kako naj si to razlaga. Zato se je odločil in kar brez premisleka kupil skrinjico. Nato se je po bližnjici odpravil nazaj domov. Doma je bila babica Marica in ga je vprašala, kaj je prinesel. Odgovoril ji je, da je kupil prelepo skrinjico, v kateri naj bi bil čarobni aluminij, ki uresničuje želje. Babica Marica se je čudila, kako je lahko to sploh možno in kaj je aluminij. Dedek Franc ji je razložil, kar si je zapomnil od trgovca. Skupaj sta odšla v kočico in odprla skrinjico. Odprla sta jo in noter

zagledala aluminij v obliki kristala. Ta aluminij je bil res nekaj posebnega, saj se je zelo svetil in zelo lepo izgledal. Razmišljala sta, kaj naj naredita in sta se spomnila, da aluminij uresničuje želje. Nato sta si skupaj zaželela novo hišico v gozdu, čisto blizu stare kočice. Kar naenkrat se je pojavila večja in lepša hiša. Bila je bele barve, velika je bila kot sosednji hrast. V njej je bilo več prostora. Ker nista vedela, kaj bi s staro malo kočico, sta si kupila malega kosmatega kužka in mu tam naredila domovanje.

Babica in dedek sta bila sicer zelo skromna človeka, ampak novo hišico sta si želela že zelo dolgo. Aluminij je bil res čaroben in je v njihovi novi hiši dobil posebno mesto. Postavljen je bil v vitrino in vsakič, ko sta šla mimo nje, sta ga milo pogledala, saj sta mu bila zelo hvaležna.

Pija Arsenjuk, 4. a

AVTOCESTA, NAŠA POT V PRIHODNOST

Zbudilo me je nekaj nenavadnega - zvok, ki mi je bil nepoznan. In to še ni bilo vse. Zemlja se je tresla, kot bi bil potres. Zanimalo me je, kaj sploh je to. Kdo oz. kaj kali moj mir? Tako sem bil radoveden, da sem zapustil svoje stanovanje in odšel na sonce. Tam sem videl nekaj nenavadnega. Nisem imel pojma, kaj je to, a vedel sem samo, da ta rumena čudna stvar uničuje naravo. Ali pa tudi ne? So le nekaj delali? No, saj ni pomembno. Meni se je zdelo, kot da povzročajo potres. Malce sem bil jezen, no, malce - zelo sem bil jezen, saj me je ta hrup zbudil. Pa saj bi mi lahko še bobniči počili!

Odšel sem obiskat prijatelje. Hodil sem po poti, do lokacije 7B, nakar se je pot končala. Ob poti je bil nekakšen znak, na katerem je pisalo: »Na cestah potekajo gradbena dela.« No, super! Zaprta je pot do lokacije 7B. Ni mi preostalo drugega, kot da sem odšel domov. Lokacija 6C, kjer leži moje stanovanje, je bila zaprta. In kam naj zdaj grem? Samo ena pot mi še ostane ... pot, ki še ni bila odkrita. Mmm ... ali naj grem? Zakaj pa ne?

Pa sem se podal na pot. Ta stranska pot mi res ni bila znana. Ali so jo že poimenovali? Ne. Torej sem hodil slepo po stranski ulici in samo čakal, da se nekaj zalomi. In tako kot vedno, se tudi je. Na poti sem zagledal nekaj kar je bilo podobno velikim kamnom, majhnim ostankom itd. Kot da je tu že bil nekdo in nekaj pustil. Samo malo, se že spomnim! Gospa Sraka nam je v šoli pri zgodovini pokazala slike, na katerih so bile nekakšne kosti ali nekaj takega. Učiteljica Sraka je tudi govorila, da so ti ostanki starinski in neprecenljivi. Za vsak slučaj sem jih ogradil s kamenjem, da bi se ohranili do takrat, ko bom poslal nekoga, da to preišče. Tako sem odšel dalje na pot in še vedno razmišljal, kakšni ostanki so to. Hodil sem in hodil in kot strela z jasnega sem se zaletel v nekaj. Pogledal sem predse, a zagledal nisem ničesar. Nato pa je nek glas začel govoriti: »Kdo si pa ti?« Odgovoril sem: »Pozdravljeni. Danes sem odšel do prijatelja v upanju, da mi bo pojasnil, kaj se v vasi dogaja, a te sreče nisem imel,

saj mi je prometni znak preprečil pot. Hotel sem oditi domov, a tudi pot do mojega doma je bila zaprta. Tako mi je ostala samo še stranska pot, na kateri sem zagledal nekakšne ostanke. Za vsak slučaj sem jih zavaroval in tako nadaljeval pot. In ta pot me je vodila do sem«.

Močno sem zajel sapo, saj sem skoraj pozabil dihati, medtem ko bi se moral samo predstaviti. V tistem trenutku se mi je tista oseba, ki me je morala poslušati, zasmili-la. Vprašal me je, kdo sem, jaz pa sem naštel vse ostalo, samo tega ne. Zato sem dodal: »Sem pa deževnik Jože. Ali me lahko sedaj spustite noter?« Takrat mi je pa nek znan glas odgovoril: »Pa saj ni res?! Ali si to ti Jožek?« Seveda nisem takoj odgovoril, saj sem moral premisliti, kdo to govori. Pa saj to je gospod Krt! Takoj sem odgovoril: »Ali me lahko spustiš noter?«. In ne morem verjeti, a vrata so se končno odprla. Ves presenečen sem začel govoriti: »Gospod Krt, ... ali veste, kaj se dogaja? Pri nas v Vasi pri Hrastu se je zemlja začela tresti, zaradi hrupa nam bodo počasi popokali bobniči. Kaj se torej dogaja?« Krt pa ves presenečen odgovori: »A vi ne veste, kaj se dogaja?« Malo sem pomislil in nisem mogel verjeti, zakaj je tako začudeno in presenečeno odgovoril. Ali mogoče ve odgovor? Seveda mu nisem na dolgo in široko razlagal, da se mi niti ne sanja, kaj počnejo, a sem odgovoril: »Ne vem natančno, kaj se dogaja, a vem, da nekakšna rumena stvar uničuje naša stanovanja in naravo.«

Nad mojim odgovorom je bil Krt zelo nezadovoljen in niti približno ni pričakoval takšnega odgovora. Kot je kazala njegova mimika na obrazu, se ni ravno strinjal z menoj in namrščen je dejal: »S tvojim odgovorom pa se ne strinjam ravno. Čeprav izgleda, kot da bi uničevali naravo, temu ni povsem tako. Gradijo avtocesto!« Malce sem bil zmeden. Nisem vedel, kako naj odreagiram. A če samo pomislim, da so zaradi te stvari, o kateri se mi ne sanja, kaj sploh je, uničevali naša stanovanja? Nato sem po dolgem premisleku le vprašal: »Ali je vredno, da gradijo avtocesto in zraven rušijo naša stanovanja? Po telefonu so mi poročali, da je stanje nevzdržno, stanovanja se eden za drugim rušijo, meščani postajajo nestrpni, kmalu se bo začel upor oz. protest in mislim, da ni vredno, da uničujejo naravo!«. Nato sem globoko vdihnil, saj mi je pri govorjenju skoraj zmanjkalo zraka. Malce sem se umiril, saj sem se zavedal, da sem se razburil ter kričal. Moji pomisleki so bili vedno večji, nato me je oblila slaba vest, saj me je moral poslušati ubogi Krt, ki ni bil prav ničesar kriv. Zato sem žalostno odvrnil: »Oprostite, da ste me morali poslušati, saj nisem imel te pravice. Zanima me še samo ena stvar. Kaj sploh je avtocesta?« Krt je ponovno začudeno pogledal in rekel: »Naj ti povem nekaj. A pred tem si pa ti poglej, kaj sploh avtocesta je.«

Tako sva se obrnila in na drugi strani sva zagledala nekakšno cesto, po kateri so se peljala razna vozila. Ampak njihova hitrost je bila res zelo visoka. Se takrat nisem dojel, zato sem gospoda Krta samo pogledal. Moj pogled je pomenil vse in Krt ga je takoj razumel, zato je dejal: »Avtocesta je ena izmed vrst cest. Od drugih se razlikuje predvsem zato, ker se lahko vozila dosti hitreje vozijo in tako se lahko dosti hitreje prevažamo. In sedaj k drugemu vprašanju. Ne vem, ali je zate vredno, ampak ko si že na robu živčnega zloma in ko že skoraj obupaš, se spomniš, da je vsaka sprememba zelo težka, zato je tudi ta. A spremembe se dogajajo in čas teče naprej,

zato moramo s časom v prihodnost. Ampak, da gremo v prihodnost, moramo najprej odkriti preteklost. In to se je tudi zgodilo. Pod našim mestom so gradbeniki odkrili zelo zanimivo mesto, za katero sploh nismo vedeli. To je bilo mesto naših prednikov. In če ne bi začeli graditi avtoceste, ne bi nikoli našli teh arheoloških ostankov in ne bi mogli stopiti v prihodnost. Spremembe se dogajajo in nikoli ne veš, kakšna sprememba te čaka jutri. Čeprav ima gradnja avtoceste slabe lastnosti, ima tudi dobre kot vsaka stvar. Malce premisli, kakšne so prednosti avtoceste, saj si našel že slabe. Ne bom ti povedal, ali je vredno ali ne. Mislim, da boš počasi ugotovil. Na začetku smo se meščani tudi malce pritoževali, a ko pogledaš, kaj na koncu nastane, se ti zdijo vse pripombe odveč in si zdaj ne predstavljam življenja brez avtoceste. Pot je hitrejša in varnejša. Tako, zdaj te pa moram na žalost zapustiti. Adijo!»

Tako je z dvignjeno glavo odkorakal naprej, jaz pa sem še vedno razmišljal o njegovih besedah. Krtove besede so mi odmevale po glavi. Kaj pa če je imel res prav? S tem vprašanjem v glavi sem se zamišljeno vračal domov, da bi malce pogledal, kakšno je stanje. Poln upanja sem se vrnil domov. A tam sem zagledal nekaj groznega. Deževniki so se prepirali, se drli na ves glas, se topli. To sploh ni vodilo nikamor, zato sem se odpravil na travnik, kjer smo imeli razgledno točko. Ko sem prišel na vrh in me je glava od vse te hoje tako bolela, da sem skoraj omedlel, sem videl nekaj pretresljivega. Tega prizora niti najmanj nisem pričakoval. Vse je bilo tiho, ni bilo več hrupa in na sredini sem zagledal ... avtocesto!!!! Ob vsem tem šoku sem se še spomnil. Pa saj jaz bi moral oditi v službo! Oje! Če bi odšel peš, bi rabil kar dva dni, da bi prispel. To ne bo delovalo. V mislih sem imel samo to, da res ne smem zamuditi v službo, ker če zamudim, ostanem brez nje. In to zame pomeni groza! Res ne smem zamuditi! O katastrofa ... zraven tega pa me še boli glava! Pa saj se ne morem več premikati! Upam, da ne bo konec sveta. Zato sem šel na travo zraven avtoceste. Z muko sem šel nekaj metrov naprej, a dalje ni več šlo. A kar naenkrat, brez razloga, se je tik ob avtocesti ustavil avto. V njem je bila neka gospa, zelo zadovoljna in vesela. Mislim, da je bila celo ena izmed meščank, ki je protestirala. To mi je dalo malce misliti. Nisem vedel, kaj naj bi naredil, zato sem jo enostavno vprašal, kdo je in zakaj je tako vesela. Z velikim nasmeškom na obrazu je dejala: »Prisedi in odpeljala se bova po najboljši in najhitrejši cesti, kar jih je na svetu. Mislim, da boš kmalu v službi.« Zelo sem bil presenečen in v tistem šoku sem kar sedel v avto in tako sva se peljala. Na dolgo in široko sva kramljala o vsem mogočem. Tudi o tem, kaj vse se je zgodilo med tem, ko me ni bilo. Zgodilo se je mnogo zabavnih, vznemirljivih in zapletenih trenutkov, ki so pojasnili, zakaj je bila gospa tako vesela. Jaz bi z njo kramljal še kar dalje o vseh dogodkih in vsem, a sva bila že na mojem cilju. To je pa šlo res hitro! Mislim, da tako ne bom zamujal v službo, lekarne ne bodo več tako polne, kot so bile takrat, ko nas je vse bolela glava zaradi hoje in še mnogo drugih stvari. Pa je imel gospod Krt le prav!! V zahvalo sem mu iz alufolije naredil maketo avtoceste.

Čez vso to mojo dogodivščino sem nekaj spoznal: AVTOCESTA JE NAŠA POT V PRIHODNOST!

ČUDEŽNO ALUMINIJASTO PERO

Pri pouku slovenščine in interesni dejavnosti večkrat poustvarjamo, kjer učiteljica od nas pričakuje, da kar iz nič ustvarjamo nove zgodbe, že znanim spreminjamo konec ali dodamo kakšno novo osebo, celo sebe je potrebno včasih vključiti. Ob vsem povedanem se mi pogosto dogaja, da enostavno nimam ideje, zato presedim za mizo in premišljujem ure in ure. To pa ne vodi nikamor. Zato sem si zaželela, da bi imela takšno pero, ki bi kar samo od sebe začelo pisati zgodbo, pesem, pravljico, jaz pa bi ga poljubno ustavila ter dodajala svoj del oz. mu narekovala. Seveda vem, da je to nemogoče, ampak sem šele otrok in otroci radi sanjamo.

Neke noči, potem ko smo v šoli brali Kekca, sem sanjala, da je živel Kekec. Star je bil 11 let. Rad je hodil v planine in si pri tem pomagal z GPS-om. Imel je posebno napravo, ki je merila korake. Sanjala sem verjetno tudi zato, ker sama rada z družino planinarim.

Kekec je imel veliki planinski nahrbtnik, v katerem je imel GPS, napravo, ki meri korake. Zraven je imel še telefon, denarnico, fotoaparatus, vodo, škatlo za prvo pomoč, hrano, rezervna oblačila ... Kamor koli je šel, vedno je imel ta nahrbtnik s seboj. Prehodil je že Triglav, Vršič, Stol, goro Oljko, Budanje, Krvavec, Golico, Lovrenška jezera ... in tudi nekaj najbolj znanih gora: Bohtahko, Murkovnico, Savanko, Dušanikovo planino... Najraje od izletov in planinarjenja je imel malico v naravi.

Nekega dne je šel na izlet s planinskim društvom. Pripravil je nahrbtnik in s prav posebnim gorskim vozilom, ki je ustvarjeno za tiste gorohodce, ki bi radi prišli v planine brez napora, so se odpeljali na Dovje. Na Dovjem so začeli pot na goro Kepo, ki je bila nad 2000 metri višine. Hodili so dolgo in strmo. Bili so opremljeni s čeladami in pasovi. Po dolgi hoji so le prišli na vrh, kjer so imeli malico. Kekec je bil zelo utrujen, zato je malo zadremal, saj je sonce prav prijetno sijalo. Po dolgem odmoru so odšli proti gorskemu vozilu. Kekec je bil še rahlo zmeden, saj so ga iz tako sladkega in trdnega spanca morali prebuditi. Povrhu tega pa je bil še jezen, saj so ga prebudili ravno takrat, ko je sanjal o mladem gamsu, ki ga je srečal v gorah. Usedli so se na sedeže, ki so imeli masažo in veliko razkošja ter nahrbtnike odložili v spodnji predal. Po dolgi vožnji so na postaji vzeli nahrbtnike, ampak Kekčevega nahrbtnika ni nikjer bilo. Iskali so in iskali, a ga ni bilo. Povprašali so vodnike in mentorje, a ga niso našli. Verjetno ga je kdo zamenjal ali ukradel. Na oglasno desko so obesili plakat o izgubljenem nahrbtniku. Seveda je Kekec ugotovil, da ga je pozabil na planini, kjer so imeli malico, ker pa so ga prebudili, je od zmedenosti pozabil nahrbtnik.

Po nekaj dneh so ga razmetanega našli ob vintgarju in ga prinesli v društvo. Planinci oz. mentorji iz društva so Kekca poklicali domov. Kekec je hitro prišel po nahrbtnik, ga vzel in se zahvalil. Zanimalo ga je le, kdo mu je ukradel njegov nahrbtnik. Doma je nahrbtnik razdejal in pospravil stvari iz nahrbtnika na svoje mesto. V nahrbtniku je našel sledi mladega gamsa, ki mu je na GPS-ju in fotoaparatu pustil sporočilo, da je imel on njegov nahrbtnik. Verjetno je radovednega gamsa premamila oblika

njegove GPS naprave. Misli je, da je to nekaj slastnega, sladkega in sočnega. Ko jo je obližnil, je začela delovati, brnela je in štela: ena, dva, tri ... Mladi gams se je ustrašil, stopil na fotoaparatus, ki se je med tem sprožil in zbežal proč.

Ko je Kekec doma izlet še analiziral, napisal v planinsko knjižico podatke o izletu na Kepo ter pregledal napravo za merjenje korakov, je ugotovil, da jo je pozabil prižgati in mu sploh ni merila korakov. Bil je zelo jezen. Pogledal je še fotografije, ki jih je naredil s svojim fotoaparatom in od presenečenja ostrmel, saj je med fotografijami zagledal takšno, ki je on ni nikoli fotografiral. Bil je tisti mladi gams, ki mu je ukradel nahrbtnik. Kekec ni bil nič več jezen, ampak navdušen, saj ni mogel verjeti, da je o popolnoma enakem gamsu sanjal med pavzo na planini. Sklenil je, da ga želi spoznati. Zato se je odločil, da bo njegov naslednji izlet na planino Zlati gams v upanju, da najde lepega mladega gamsa! A mislite, da ga je našel?

Ko sem se zjutraj zbudila, je bila zgodba še zelo sveža in odločila sem se, da jo bom, ko pridem iz šole, napisala, v šoli pa o njej pripovedovala sošolkam. Res sem tisti dan s posebno vnemo hitreje hodila domov, da bi hitro napisala Kekčevo zgodbo. Ker sem še imela popoldanske obveznosti, sem prišla zelo pozno domov in brez moči zaspala. Ponovno sem sanjala Kekca.

Ko sem se zjutraj prebudila, sem na mizi zagledala dva popisana lista. Pristopila sem in začela brati. Nisem mogla verjeti, ampak na listih je bila napisana natanko enaka Kekčeva zgodba, ki sem jo sanjala dve noči. A kdo jo je napisal? Sama? Ponoči? Ne, ne! Tudi barva nalivnega peresa je bila drugačna. Aluminijsko se je svetila. Pisava pa brez popravkov. A je bilo to tisto čudežno pero, ki sem si ga zaželela?

Za mizo je nekaj zaropotalo. Ko sem pogledala, kaj bi to lahko bilo, sem opazila moder madež, zraven pa vso zadihano prav tisto čudežno aluminijsko pero. Gledalo me je z velikimi očmi, a ničesar ni reklo. Prva sem ga ogovorila in mu povedala, da sem zelo vesela, da je prišlo k meni, kajti sedaj mi ne bo več težko pisati in poudarjati ter dokazovati, da sem res majhen Prešeren. Toda hitro sem utihnila, ko je spregovorilo: »Draga Asja! Tako pa ne bo šlo. Ti moraš sama pisati in dokazati, da zmoreš. Le verjeti moraš vase. Ker pa vate verjamem tudi jaz, sem se odločilo, da te obiščem. To počnem že od leta 1849, odkar me je za vedno zapustil moj France. Ni potrebno napisati vedno najboljši, ampak pisati je potrebno in vaditi, kajti vaja dela mojstra!«

Enostavno nisem mogla verjeti svojim ušesom, kaj šele svojim očem. Samo vprašala sem ga čisto po tiho: »Zakaj pa si mi napisalo tisto pravljičico o Kekcu?« »Nisem ti je jaz«, je hitro odgovorilo pero.

Tedaj sem se nasmehnila in se zamislila, le kako in kdaj bi jaz napisala tisto zgodbo, ki je v šoli požela toliko pohval. Vsa srečna sem se želela čarobnemu peresu zahvaliti, a ga ni bilo več.

Na mizi je zaropotala budilka, ki me je prebudila in opozorila, da moram v šolo.

ALUMINIJČKI SO ZASEDLI SVET

Nekoč, za devetimi gorami, je bilo mesto, v katerem je bilo ogromno prebivalcev. Nekoč so se le-ti odločili, da bodo šli kopat v goro. Hoteli so najti aluminij, a ga kljub dolgemu kopanju niso našli.

Odločili so se, da bodo kopali naprej. Takrat je bila sreča na njihovi strani. Našli so ga na pretek – aluminija namreč. V bližnji tovarni so ga začeli topiti. Ker pa nove kovine niso najboljše poznali, je kmalu začelo iti nekaj narobe. Iz stopljenega aluminija so začeli nastajati aluminijčki. Nastala je prava invazija aluminijčkov!

Ker jih je bilo preveč, so se kmalu razselili. Zavzeli so Kitajsko. Vsi ljudje so v hipu postali aluminijasti in Kitajska se je preimenovala v Aluminijo. Nobena vojska na svetu ni bila kos vsemu temu.

Nekega dne so na Zemljo prišli vesoljci. Ti so aluminijčkom povedali za planet, ki bo veliko ugodnejši za njih. Tako so aluminijčki odšli z vesoljci in sedaj živijo na Veneri. Zemlja je postala spet normalna, Zemljani pa so se izobrazili za rokovanje z aluminijem, zato ne prihaja več do takih napak.

Tomi Kolar, Matija Papdi, 5. b

ALUZAVER

Pred davnimi leti je živel deček po imenu Tomaž. Vzpenjal se je po gori, ko je na pobočju zagledal osamljeno in izgubljeno bitje.

Telo se je bleščalo kot aluminij, oči so se lesketale v pomladnem soncu. Tomaž se mu je približal in ga pobožal po glavi. Bitje se je prestrašilo in zbežalo v jamo. Tomaž je nekaj časa razmišljal in se odločil, da bitje poišče v jami. Ko je prišel vanjo, je začuden zagledal alu svet. Sprva je mislil, da sanja, ker se mu je zdelo vse nenavadno, a je ugotovil, da je resnično. V jamo je vstopil ogromen Spinozaver in hotel pojesti mladičke, a jih je Tomaž rešil tako, da je kapnik porinil v Spinozavrovo srce.

Prišel je Aluzaver, ki je nosil aluminijasti oklep. V zahvalo je Tomažu pokazal, kako se naredi bleščeča kovina aluminij.

Tomaž je kmalu odprl tovarno, v kateri je zaposlil leteče dinosavre, ki so mu iz drugih krajev prinašali boksit. V svojem laboratoriju je razvijal in izboljševal formulo, kako iz boksita narediti aluminij.

Kmalu ga je poznal ves svet.

Mojca Pulko, Alen Benko, Klara Krasnič, Matija Papdi, Alin Zadravec, 5. b

JANOVA ŽELJA

Jan si je želel aluminijast avto, ki bi bil zelo velik. A Jan ni vedel, da mu pripravljajo rojstnodnevno zabavo. Ko je žalosten vstopil v dnevno sobo, so mu prijatelji zavpili: »Presenečenje!« Podarili so mu aluminijast avto.

Matej Mlakar Belšak, 1. a

REDOLJUBNI ALUMINKO

Nekoč je živel Aluminko. Bil je prav posebna pločevinka. Vedno je pospravljajal za seboj in ustrezno ločeval odpadke. Nekega dne je videl poredne otroke, ki so v naravo odvrgli veliko smeti. Postal je zelo žalosten in jezen hkrati. Hitel je pospravljati smeti. Po opravljenem delu se je utrujen usedel pod drevo. Spomnil se je, da je bil tudi sam nekoč tako odvržen. Samo dobrim ljudem se lahko zahvali, da so ga pobrali in odvrgli v ustrezni zabojnik. Iz stare pločevinke so naredili Aluminkota. Iz razmišljanja so ga predramili pridni otroci. Ker je bil tako priden, so mu dali lizalko. Vesel se je vrnil domov.

Zoja Filip, 2. a

ALUMINIJASTA IGRALA

Za devetimi gorami in devetimi vodami, na robu gozda, je stala stara hiša. V njej je živel stric, ki mu je bilo ime Jožek. Imel je polno aluminija, iz katerega je izdeloval najrazličnejše stvari. Nekega dne se je spomnil, da bi lahko iz njega naredil igrala. Rečeno, storjeno. Prav kmalu so nastala prekrasna igrala. Prišli so otroci in se igrali, stric Jožek pa je priredil še piknik. Vsi skupaj so se igrali, se veselili in jedli do konca svojih let.

Neja Gajzer, 2. b

PLOČEVINKICA

Pred davnimi časi je bilo mesto, kjer so živele pločevinke. Bile so čudežne. Imele so ta čudež, da so bile žive. Iz ene pločevinke so se norčevali. Tej je bilo ime Pločevinkica. Bila je zelo žalostna saj ni vedela, zakaj se ji norčujejo. Tega niso vedeli niti oni. Opravičili so se ji in zdaj so najboljši prijatelji.

Laura Bricelj Čelan, 2. a

ŠKRATOVO ALUMINIJASTO IME

Nekoč je živel reven gospod. Imel je samo orodje in aluminij. Neke noči je prišel škrtat in gospod je to zaslišal. Odšel je v kuhinjo in videl škrata. Škrat je aluminij spreminjal v razne izdelke. Gospod je mislil, da sanja. Odšel je nazaj spat. Naslednjega dne je gospod ugotovil, da ni sanjal, zato je začel prodajati izdelke. Dobil je veliko zlata. Proti večeru je gospod nastavljal past za škrata. Ponoči je škrtat prišel in se ujel vanjo. Zjutraj je prišel gospod v kuhinjo in videl škrata. Škrat mu je rekel: »Grevi se uganke. Če ugotoviš, kako mi je ime, bom jaz ostal, če pa ne, pa me izpustiš.«

Gospod imena ni ugotovil, zato ga je izpustil.

Maj Mahorič, 2. b

TUBA

Nekoč je živel mlad tuba, ki ji je bilo ime Jana. Živel je v trgovini, kjer se je zelo dolgočasila. Nekega dne se je odločila, da bo šla v svet. Ko je prišla iz trgovine, se je začudeno ozrla. Ni vedela, kam naj gre. Želela si je topel dom. Potovala je po svetu. Bila je v Franciji, Angliji in Sloveniji. Ko je nekega dne zagledala lepo hišo, je takoj pohitela proti njej in se ulegla na prag. Ljudje, ki so bili v hiši, so jo videli ležati na pragu, vendar se niso zmenili zanj, saj so mislili, da je le kos starega aluminijskega aluminija.

Nekdo jo je pobral in jo odvrget v smeti. Nato je pristala v predelovalnici aluminija in tako je iz nje nastala nova tuba, ki je spet pristala na polici v trgovini.

Aleja Horvat, 2. a

PUNČKA IZ ALUMINIJA

Nekoč, pred davnimi časi, je živel punčka. Ampak ta punčka ni bila iz cunj ali plastike, bila je iz aluminija. Naredil jo je fant Miha in ko jo je izdelal, je postala živa. Punčki je bilo pri Mihi dolgočas, zato je prihitel ven. »Ina! Ina!« jo je klical Miha. Punčka pa je zaklicala: »Na pomoč!« V tistem je mimo pridiral motorist in punčka je skočila na motor. Peljala se je tako hitro, da jo je skoraj odneslo. »Ina! Ina!« se je spet iz daljave slišal Mihov glas. Zaradi hitre vožnje je začutila, da je v čarobnem svetu. Prišla je v gozd in srečala mačko iz cunj. Z mačko sta se spoznali in hodili po gozdu. Nato je mimo priletela čarovnica in zaklicala ter ukazala: »Zdravo! Dobrodošli! Sta v čudežni deželi. Če želite mimo, moram narediti čudež in vaju sasrakati v sraki!« Obe naenkrat sta zaklicali: »Neel!« Čarovnica je začela mahati s palico in izgovarjati čudežne besede. Kar naenkrat sta se muca in punčka sasrakali v sraki. Tako sta hodili po gozdu, dokler ni prišel mimo princ. Obstal je ter gledal za njima. Princ je zaklical: »Počakajta, sraki!« Ustavili sta se in po dveh minutah postali navadni kot sta bili prej. Potem je muca morala domov. Punčka je ostala sama s princem. Ni se več vrnila domov. Zato si je Miha izdelal novo punčko.

Na koncu so vsi živeli srečno!

Emma Sartor, 2. a

ALUMINJASTI VESOLJČEK

Nekoč je živel aluminijasti vesoljček. Ime mu je bilo Aluminijko. Vedno je bil vesel in je rad izdeloval stvari iz aluminija. Imel je tudi leteči krožnik. Živel je na planetu Friper. Naenkrat pa je planet Friper zagorel. Vesoljci so se morali preseliti na planet pošasti. Tam so se pošasti pogovarjale čudne stvari. Aluminijko je izdelal muho iz aluminija in jo poslal v mestno hišo prisluškovať. Notri sta se pogovarjala župan in še nek gospod: »Dobro, da smo zažgali planet Friper. Zdaj lahko požremo vesoljce.«

Aluminijko se je zelo razjezil, ko je to slišal. Povedal je ostalim. Pošasti so vrgli v prepad in srečno živeli do konca svojih dni.

Urh Šajtegcl, 2. a

OKOLJEVARČNE ŽIVALI

Pred nekaj leti je obstajal velik gozd, kjer je bilo nogometno igrišče. Na njem so vedno zmagali zajci, saj so bili najbolj spretni. Zmagali so proti medvedom, volkom, lisjakom, srnjakom.

Blizu gozda je bila vas, kjer so živele najrazličnejše živali, ki so bile zelo pametne in okoljevarčne.

Nekega dne je šel ježek Jožek na sprehod v gozd in opazil velik kup smeti. Pokliče še ostale živali. Ko pridejo, se sprašujejo, kaj bi to bilo. Pridejo čisto vse, tudi sova Hilda, ki je najbolj pametna in je znala celo brati in pisati. Na smeteh je pisalo ALU. Le kaj bi to pomenilo, so se spraševale živali. Ampak pod tem gozdom je bilo v dolini veliko mesto in povsod na tablah je pisalo: ZBIRAJ ALUMINIJ IN ZASLUŽI. Spodaj pa so bile narisane smeti enake tistim v gozdu. Sovo to pove ostalim živalim. Te so želele takoj poskusiti in zaslužiti. To tudi storijo. Poberejo pločevinke v vreče in hop v prazen tovornjak. Bilo je zelo tesno, saj je bilo v njem tudi polno živali. S smetmi se odpeljejo in kmalu prispejo do tovarne aluminija. Na njej je pisalo TALUM. Vidiijo debelega gospoda in lisjaki ga ugrabijo ter mu vzamejo oblačila. Tako se srne preoblečejo in odnesejo pločevinke v tovarno. Tam zanje dobijo denar in si privoščiijo sladoled.

In tako živali sedaj vedno počistijo ves gozd in tako srečno živijo naprej. Jazbeca Tonka nekega dne začne boleti trebuh, zato raje kupi sendvič, namesto sladoleda.

Jakob Val Mogu, 4. b

ALUMINIJČEK GORAN

Nekoč je v stari tovarni živel aluminček Goran. Imel je komaj 14 let, a je že imel sovražnika Alopoka. Alopok je bil posodica za kremo, Goran pa je bil embalaža za sprej.

Alopok je Gorana sovražil, zato ga je hotel čim hitreje poslati iz tovarne, a le po izdelanem načrtu. Neke noči je podtaknil Goranu kamero, a on tega ni opazil. Ni vedal da ga Alopok opazuje. Ko je Goran končno kamero opazil, jo je vrgel v stran. Prišel je čas, ko sta morala oba zapustiti tovarno. Alopoka so odpeljali v trgovino DM, Gorana pa v Hofer. Goranu je bilo bolj všeč v trgovini kot pa v tovarni. Imel je več miru in spoznal je nove prijatelje Lukca, Zorana in Mirka.

Imeli so se lepo, dokler jih niso razprodali in šli so vsak v svoj dom.

Matjaž Alič, 2. a

MOŽIČEK IZ ALUMINIJA

Za devetimi gorami je bila ena hiša, v kateri ni bilo otrok.

Nedaleč stran pa je živel en aluminjasti možiček. Ta možiček je vedel, da v tisti hiši ni nič otrok in je šel tja. Noter je bil en nož in ena žlica in ena vilica. Prišel je v spalnico in je zagledal eno posteljico.

Prišla je deklica, zaljubila sta se in srečno živela do konca svojih dni.

Maj Žibert, 2. b

ŽABA, ŽAN IN ALUMINIJ

Žan se je zjutraj zbudil. Zagledal je polno odpadkov aluminija. Prišla je žaba in mu povedala, da v šoli zbirajo take odpadke. Tako se je razveselil, da je to kar odnesel v šolo.

In ko je prišel v šolo, se je učiteljica razveselila. Iz aluminijastih odpadkov so naredili čudovite izdelke.

Živa Žnidarič, 1. a

ALUMINIJASTI DOJENČEK

Mama je šla v bolnico, da bi dobila dojenčka. Nato je zagledala strogega zdravnika, ki ji je dal injekcijo in je zaspala. Potem se je zgodilo, da je prišel aluminjasti dojenček. Bil je siv. Vsak dan je bolj rastle in se svetil.

Patrik Desku in Lan Milošič, 1. a

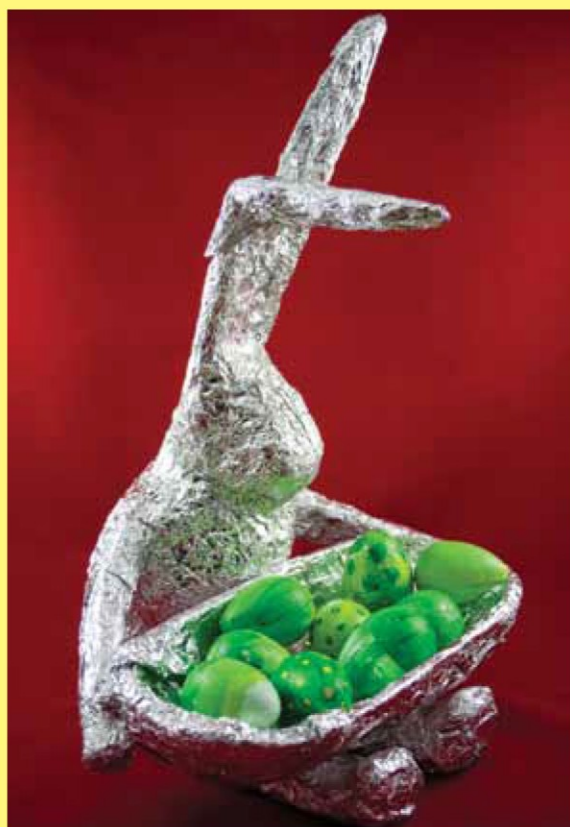
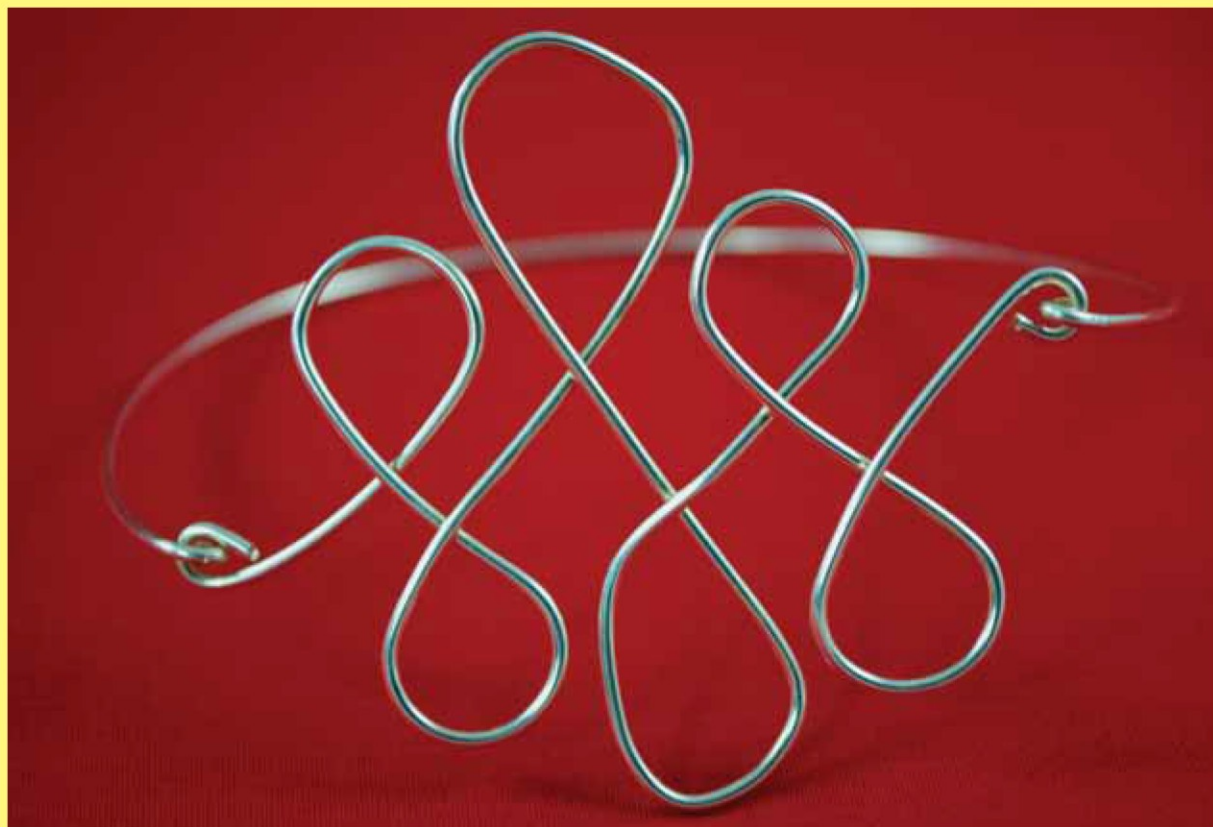
ALUMINIJASTI GRAD

Nekega dne se je Jure odločil, da bo začel zbirati aluminij. Iz aluminija bi naredil grad. V njem bi živeli kralji in kraljice, princeze in principi ter vitezi. In samo Jure ni mogel v ta grad, ker je bil premajhen. Povečal ga je. Končno je lahko zlezel v njega in je bil vesel.

Fabian Pšajd, 1. a

ULA IN NJENE FIGURICE

Že dolgo nazaj je bila tovarna aluminija. Ampak tam niso izdelovali samo aluminija, temveč tudi figurice iz njega. Ula je oboževala te figurice. Začela jih je zbirati, mama pa ji tega ni dovolila. Vendar Ula je bila zvita deklica. Vedno, ko je bilo pouka konec, je pohitela v tovarno po novo aluminijasto punčko. Seveda figuric ni pokazala mami, ker bi jih vrgla v koš. Ko je mama nekega dne odkrila Ulino zbirko,

ji je bilo jasno, da ji te figurice veliko pomenijo. Kupila ji je aluminijasto hiško za njene punčke.

Ula se je vsak dan igrala. Ni ji bilo potrebno skrivati figuric. Tako sta z mamo srečno živeli do konca svojih dni.

Zoja Zemljarič, 1. a

ČAROVNIK IN ROBOTI

Za devetimi gorami je živel čarovnik. Doma je imel dosti pločevink. Mislil si je, da bi iz njih naredil robote. Naredil je robotke in jih začaral, da so oživele. Bilo jih je pet. Vsi so spraševali, kako jim je ime in čarovnik jim je dodelil imena: Pločevinko, Konzervko, Aluminko, Taluminko in Glinko.

Nato so odšli v mesto nabirat še več pločevink, ki so jih odnesli domov. Iz nabranih pločevink so naredili velikanskega robota, s katerim bo upravljal samo čarovnik. S tem so se mu želeli zahvaliti, ker jih je ustvaril. Čarovnik se je usedel v glavo novega robota, kjer je bil sedež in krmilo za upravljanje. Pritisnil je na gumb in robot se je začel premikati. Ko je dal v višjo predstavo, je robot začel teči. Robotki pa za njim. Potem je končno zmanjšal hitrost in robot je začel ponovno hoditi. Nato se je mehanizem pokvaril in robot je s čarovnikom vred odletel. Mali robotki so se zapodili za njima, ju prehiteli in nastavili past z vrvjo. Ko je robot padel preko vrvi, se je raztreščil in iz njega je priletel čarovnik. Eden od robotkov ga je v zraku še pravočasno ujel, da ni še on padel na tla.

Robotki in čarovnik so se odločili, da ne bodo več izdelovali drugih robotov, pač pa bodo pločevinke raje odnašali v tovarno aluminija, kjer jih bodo predelali v koristne izdelke. Tako so srečno živeli do konca svojih dni.

Tim Vinkler, 3. a

ALUMINIJASTI KUŽA

»**Z**ala, Miha! Bi lahko, prosim, ugasnila televizijo in se zabavala še malo v naravi? Saj vesta, da televizija škodi ljudem,« se je mama spet jezila na Zalo in Miha. »Samo to risanko bi še pogledala do konca, mama! Obljubim, da bova potem šla na sprehod,« je Zala odgovorila in ji namenila proseč pogled. Mama si je obrišala potno čelo in nadaljevala s kuhanjem. Ko sta Zala in Miha pogledala risanko do konca, sta se odločila, da gresta na sprehod v gozd. Oblekla sta si toplo jakno, saj je bilo zunaj zelo vetrovno. Preden sta odšla, sta se poslovila od mame.

Tiho sta hodila po ozki potki, dokler ni Miha prekinil tišine: »Zala, kam sva sploh namenjena?« Zala je veselo odgovorila: »Ne vem še. Se bom že domislila nečesa.« Še nekaj časa sta se pogovarjala ter hodila po potki, a pozabila, da bi morala gledati, kod hodita. Zala je naposled pogledala naokoli ter prestrašeno rekla Mihi: »Mislim,

da sva se izgubila!« Miha jo je poskušal pomiriti, vendar tudi sam ni vedel, kje sta. Miha in Zala sta se naslonila na stari hrast ter glasno zajokala. Kar naenkrat pa je iz grma skočilo nekaj srebrnega in velikega kot manjša srna. Otroka sta se močno prestrašila in glasno zakričala, a se kmalu pomirila, saj sta ugotovila, da jima nič ne more. Pred njima je stal majhen psiček ter mahal z repom. Med mahanjem z repom se je slišal žvenket, kot da bi se drgnila kovina ob kovino. Zala je pogumno stopila predenj in ga pobliže pogledala. Psiček je igrivo rekel: »Pozdravljena, otroka!« Zala je hitro odskočila, psiček pa je nadaljeval: »Ni se me treba bati, saj sem samo psiček!« Miha je začudeno vprašal: »Zakaj imaš potem namesto dlake kovino ali nekaj takega?« Kuža je poskočil: »Oh, pozabil sem se predstaviti. Sem psiček Ali in res je, iz kovine sem, natančneje iz aluminija!« Popraskal se je za ušesi, potem pa nadaljeval: »Seveda ne vesta, kaj je aluminij, zato vama bom kar pokazal in razložil!« Zala je postala spet pogumna: »In kako nama boš pokazal, saj smo sredi gozda?« Kuža Ali je pomignil, naj mu sledita, kar sta tudi storila. V 10 minutah so prišli k parkirišču, ki ga otroka še nikoli nista videla. Miha je postal radoveden in vprašal: »Kaj imajo avtomobili opraviti z aluminijem?« Psiček je veselo poskočil in začel razlagati: »Aluminij je zelo lahka srebrna kovina, ki se odlično oblikuje in če pomislita malo bolje, bi bila za avtomobil najprimernejša.« Zala ga prekine: »Prav, razumeva, ampak mislim, da naju ne zanimajo avtomobili. Lahko pa nama poveš kaj o sebi.« Ali je skočil na avtomobil in se usedel, da je bil v enaki višini kot Zala in Miha ter nadaljeval: »No, prihajam iz Tovarne Talum, ki stoji v Kidričevem. V tej tovarni so me tudi ustvarili in lahko se pohvalim, da sem edini kuža iz aluminija.« Zala in Miha sta se naslonila na bližnji avtomobil ter poslušala Alija, ki je povedal: »Ker sem bil tam ustvarjen, tam tudi pomagam pri izdelavi izdelkov.« Zala ga je hitro prekinila: »Oprosti, Ali, ampak mislim, da bi se morala z Miho vrniti. Mama naju verjetno že išče.«

Kuža Ali je žalostno odgovoril: »V redu. Odpeljal vaju bom nazaj domov, vendar pa bom zraven tudi govoril, saj se že dolgo nisem pogovarjal z ljudmi.« Otroka sta se strinjala in Ali je veselo zalajal. Obrnili so se proti gozdni potki in se pogovarjali. Ko so se ustavili pri hiši, je Ali sedel in žalostno zatulil: »Uuuu, zakaj se ne moremo več pogovarjati? Uuuuu, spet bom sam in spet se bom dolgočasil!« Zala ga je prekinila in mu hitro rekla: »Kaj, ko bi večerjal pri nas, potem pa bi odšel nazaj v tovarno?« Psiček je hitro vstal ter glasno rekel: »Kdor bo zadnji, bo zarjavel aluminij!« Otroka nista vedela, o čem govori, vendar sta vseeno hitro stekla do vrat. Skupaj z Alijem so večerjali in mama je bila navdušena nad njim, saj je bil zelo vljuden. Po večerji se je Ali veselo poslovil in rekel: »Obljubim, da se še kdaj vidimo! Samo priidita na obisk v Talum, pa vama bom z veseljem razkazal tovarno!« Zala in Miha sta sklenila, da bosta namesto gledanja televizije raje odšla na obisk k Aliju.

Tako sta Zala in Miha vsak teden prihajala v Talum in Aliju krajšala čas. Ali je bil seveda navdušen, saj je imel končno prijatelja, s katerima se ni nikoli dolgočasil. Po njegovem je postal najsrečnejši aluminijasti kuža na svetu.

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

Odgovorna oseba:	ravnateljica Helena Ocvirk
Glavna urednica in idejni vodja:	Alenka Kandrič
Likovni vodja:	Leonida Kralj
Tehnični vodja:	Vida Lačen
Mentorji literarnih del:	Natalija Nežmah, Alenka Štrafela, Aleksandra Žarkovič Preac, Simona Truntič, Barbara Majhenič, Marjeta Kosi, Dejan Majcen, Darja Brlek, Simona Jakomini, Renata Debeljak, Tatjana Pungračič, Alenka Kandrič
Mentorji izdelkov iz aluminija:	Izdelki so nastajali na tehniških dnevih in v popoldanskih delavnicah pod vodstvom vseh pedagoških delavcev šole.
Fotografija:	Tanja Božič
Lektoriranje:	Vlasta Mlinarič
Grafično oblikovanje:	Peter Majcen
Izdelki iz aluminija:	vsi učenci šole, starši
Izdala:	OŠ Olge Meglič Ptuj

Maj, 2015